

LBRIS

We know
books

ROSEN HANS FELDT

VARA LUPILOR

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA

București

Zăcea pe o parte, înfășurată în mușchi și tufiș.

Țânțarii îi țiuiau în jurul capului, respira anevoie și mai erau doar câteva răsufări până la neant. Un ochi privea în sus, spre cer, către firișoare de nori ale căror margini străluceau trandafiriu și portocaliu.

Era perioada caldă a anului. Când cerul nu se întunecă niciodată.

Simțea de câteva zile mirosul infecției, dar nu asta avea s-o ucidă. Nici foamea. Acum se simțea sătulă. Pentru prima oară după multă vreme.

Rana nu voia să se vindece, oricât încercase s-o curețe. Durerea și fierbințeala porniseră în sus pe picior. Haita se adaptase ritmului ei. O vreme, cel puțin. Trei dintre puii săi au plecat cu ceilalți, însă cel mai mic a rămas în urmă, cu ea. Sortit pieirii.

Ea nu mai putea să vâneze și el nu învățase.

Nu mai ajungea la elanii tineri, care erau o pradă ușoară în vremea luminii. Până și prăzile mici îi scăpau. Prea devreme pentru fructe de pădure, care la ananghie mai retezau un pic din colții foamei. Ieri au găsit niște carne, ascunsă pe jumătate, cu un miros care instinctiv a îndemnat-o să fugă, dar i-a ținut pe amândoi în viață. Pe coastă în sus, la marginea pădurii, au găsit mai multă. Mult mai multă. Hălci uriașe, mai mult decât puteau ei să mănânce.

Așa că a zăbovit pe acolo cu cel mic până ce el a încetinit pasul, scheunând, împleticindu-se, și în cele din urmă nu s-a mai putut ține pe picioare.

A stat cu el până ce a fost sigură că e mort, apoi și-a văzut de drum. Nu departe. Spasmele și tremuraturul făceau să nu mai poată merge. S-a prăbușit pe mușchi și a zăcut pe o parte.

În căldură. În lumină. În lumina fără sfârșit.

Totul a mers după plan.

Mai întâi, sosirea.

Să ajungă primii, să oprească jeepul și Mercedesul negru unul lângă altul într-un luminiș brăzdat de făgașe din mijlocul pădurii, folosit de camioane și de culegători ca să încarce și să întoarcă mașinile dintr-o mișcare, apoi au așezat răcitoarele cu fața spre drumul forestier îngust pe care tocmai veniseră. Făgașele de sub ele, cântecul păsărilor de noapte din jur, singurul sunet în tăcerea absolută până ce zgomotul motoarelor a anunțat sosirea finlandezilor.

A apărut un Volvo XC90, și el negru. Vadim i-a văzut pe Artiom și Mihail cum își iau armele și coboară din Mercedes, în vreme ce el și Liuba ieșeau din jeep. Îi plăcea de Liuba și avea impresia că și ei îi place de el. Ieșiseră de câteva ori împreună la o bere, iar când au întrebat-o cu cine vrea să meargă în mașină l-a ales pe el. O clipă s-a gândit să-i zică să aștepte în mașină, să se adăpostească, să spună că a avut presimțirea că ar putea să iasă rău. Dar în cazul ăsta ce ar fi făcut după aceea?

Să fugă împreună? Să trăiască fericiți pe veci?

Ar fi fost imposibil după ce ea știa ce se întâmplase, nu l-ar fi trădat niciodată pe Zagornîi. Nu-l plăcea pe el chiar atât de mult, era sigur de asta. Așa că n-a zis nimic.

Volvoul a oprit la câțiva metri de ei și din el au ieșit patru finlandezi. Toți înarmați. Au privit în jur, bănuitori, în vreme ce se răsfireau.

Totul era nemișcat.

Calmul dinaintea furtunii.

Căpetenia grupului, un bărbat voinic tuns zero și cu un tatuaj tribal în jurul unui ochi, i-a făcut semn cu capul celui mai scund și firav dintre cei patru, care și-a pus pistolul în toc, s-a dus la spatele mașinii și a deschis portbagajul. Vadim a făcut și el câțiva pași în spate și a deschis portbagajul jeepului.

Până acum totul mergea conform planului lor.

Acum era vremea planului său.

Un glonț dintr-o armă cu amortizor a intrat sub ochiul finlandezului solid aflat cel mai aproape de mașină. Explozia bruscă de oase, sânge și creier, pe când proiectilul ieșea prin partea din spate a capului, i-a făcut pe ceilalți să reacționeze instinctiv.

Toți au început să tragă în același timp.

Toți, în afară de Vadim, care s-a aruncat la adăpost în spatele jeepului.

Bărbatul cu tatuaj a scos un răcnet, a apăsat pe trăgaci și l-a doborât pe loc pe Mihail cu patru sau cinci gloanțe în piept. Artiom i-a răspuns trăgând în el. Tatuatul a fost lovit de două gloanțe, s-a dat înapoi împleticit, dar și-a recăpătat echilibrul și a întors arma spre Artiom, care s-a aruncat în spatele Mercedesului. Câteva gloanțe i-au lovit picioarele mai jos de șold. Țipând de durere, a aterizat pe pietrișul uscat. Tatuatul a continuat să sângereze, să răcnească și să tragă în vreme ce se îndrepta spre Volvo, hotărât să scape de acolo cu viață. Însă peste o secundă a căzut în genunchi horcăind, a scăpat din mână arma și și-a apăsat mâinile pe ce îi mai rămăsese din gât.

Undeva au mai fost trase niște focuri, s-au mai auzit țipete.

Artiom s-a așezat în capul oaselor, încercând să oprească sângele care îi țâșnea din coapsă în ritmul galopului inimii. Apoi altă serie de împușcături și a încremenit, cu ochii disperăți goliți de viață, cu buzele alcătuind niște vorbe fără sunet înainte să-i cadă capul în piept.

Cel de-al treilea finlandez se aruncase la adăpostul unui șanț puțin adânc, de unde se vedea bine în spatele mașinilor. O rafală din arma lui semiautomată îl lovise pe Artiom în spate. Vadim și-a dat seama că și el trebuie să fi fost vizibil și a dat ocol repede jeepului ca să se ascundă după una dintre roțile lui mari. Când a ajuns în dreptul portierelor l-a văzut pe cel mai mărunț dintre finlandezi zăcând mort.

Liuba nu se vedea nicăieri.

Dinspre șanțul de la marginea pădurii s-a auzit altă rafală și gloanțele au lovit metalul din spatele roții, găurind cauciucul. Unul a trecut prin cauciuc și l-a lovit într-o parte, chiar deasupra fesei. Durerea a fost ca un fulger fierbinte prin trup. A închis ochii, și-a înghițit un țipăt, și-a rezemat fruntea de genunchi și s-a făcut cât de mic putea. Pe când dădea drumul încet aerului din piept, și-a dat seama că focurile de armă încetaseră.

Era liniște. Liniște deplină.

Nici o mișcare, nici o voce, nici un răcnet de durere sau de trădare, nici un ciripit, nimic. De parcă locul însuși și-ar fi ținut răsuflarea.

S-a uitat cu băgare de seamă din spatele jeepului.

Tot liniște. Și nemișcare.

Încet, încet, și-a ridicat capul ca să vadă mai bine. Soarele atârna sub copaci, dar tot deasupra orizontului,

scena din fața sa era scăldată în acea lumină aparte, blândă, a soarelui de la miezul nopții.

S-a ridicat cu grijă în picioare, avea încă un glonț înfipt în mușchi, însă nu părea să fi vătămat vreun organ vital. A apăsat cu mâna pe rană. Sânge, dar nu mai mult decât ar fi putut opri cu o compresă.

- Liuba?!

Ea se rezema de bara de protecție din spate a mașinii finlandezilor, răsuflând precipitat, cu partea din față a tricoului gri de sub jachetă plină de sânge, cu pistolul încă în mâna dreaptă. Vadim a evaluat rana. Sângele curgea în ritm constant, așa că nu era atinsă vreo arteră. Nu erau bule de aer, așa că probabil plămânii îi erau nevătămați. Poate că avea să scape cu viață.

- Cine a tras în noi? a întrebat ea gâfâind, prinzând cu mâna însângerată jacheta lui Vadim. Cine mama dracului a început să tragă?

- E cu noi.

- Ce? Ce vrei să zici cu „e cu noi“? Cine dracu' este?

- Haide.

I-a luat cu blândețe pistolul din mână și l-a băgat în buzunarul său, apoi s-a ridicat în picioare, s-a aplecat în față și a ajutat-o să se ridice. Ea s-a strâmbat de durerea efortului, dar a izbutit să se țină pe picioare. Cu brațul pe după mijlocul ei și cu brațul ei pe după gât s-au dus în zona deschisă dintre mașini. Când au ajuns la ridicătura pe care căzuse finlandezul tatuat, Vadim s-a oprit, a îndepărtat cu blândețe brațul Liubei, și-a luat brațul de pe mijlocul ei și a făcut doi pași mari în spate.

- Îmi pare rău...

Privirea Liubei a fost întâi nedumerită, dar curând și-a dat seama ce se petrece, de ce a adus-o acolo. Peste

câteva secunde un glonț i-a străbătut tâmpla și a fost azvârlită la pământ.

Vadim și-a apăsat mâna pe rana din șale și și-a întins oasele, oftând adânc.

În cele din urmă, totul a mers conform planului.

Orașul se trezea.

Așa cum face întotdeauna. Cum a făcut întotdeauna.

Tratatul din Fredrikshamn, 1809. O semnătură, și Suedia a pierdut o treime din teritoriu, un sfert din populație. Țarul Rusiei a luat Finlanda și, ca atare, Torneå, cel mai mare centru comercial din regiune, și un nou hotar a fost trasat pe mijlocul râului. Dintr-odată, Suedia nu mai avea nici un oraș în acea zonă. E nevoie de unul, toată lumea era de acord, dar unde ar trebui să fie? Au fost numeroase propuneri, discuțiile s-au lungit. Pe când ei încercau să se hotărască, orașul aștepta răbdător și creștea, de la un sătuc cu câteva ferme la un târgușor și, în cele din urmă, a căpătat statutul de oraș. 1842, anul în care s-a născut.

Haparanda, de la *Haaparanta*, cum îi spune în finlandeză lui Aspstrand.

Au urmat ani buni, când orașul a crescut atât de repede, încât a început să scârțâie pe la încheieturi. Întotdeauna îi mergea mai bine când lucrurile mergeau rău altundeva. A fi un oraș neutru lângă un hotar în vreme de război aduce avantaje. Din când în când era singura poartă deschisă spre Rusia. Urechea acului între răsărit și apus.

Materiale, scrisori, produse, persoane.

Legale, ilegale, vii, valoroase, primejdioase.

Orice ar fi fost, traficul lumii trecea prin el. Prospera. Înflorea.

În zilele noastre e un pic mai ostenit. Cu siguranță e mai liniștit. Încetul cu încetul, se împuținează. Nu în mod spectaculos, atâta doar că în fiecare an mor și pleacă din el mai mulți oameni decât se nasc sau se mută în el.

Își cunoaște oamenii. Le împărtășește viețile, vede și știe. Își amintește și așteaptă. El are nevoie de toți. E un oraș, nu există decât atâta vreme cât oamenii aleg să locuiască în el. Ca un zeu care dispare în clipa în care nu mai crede nimeni în el.

Așa încât îi primește cu brațele deschise pe cei noi și îi jelește pe cei care dispar, în vreme ce se întinde liniștit și răbdător lângă curgerea veșnică a râului.

Erau o mulțime de locuri de parcare, așa că Hannah l-a ales pe cel mai apropiat de magazinul cu articole pentru sport, a coborât din mașină și s-a uitat în jur, în vreme ce își așeza mai bine cămașa uniformei. După ce plecase de la secție avusese un bufeu și, cu toate că n-a durat decât un minut, încă îi ardea fața și sudoarea i se prelingea pe spate.

Nici vremea nu era de ajutor.

A treisprezecea zi însorită, cu temperaturi de peste douăzeci de grade Celsius, neobișnuit de caldă pentru jumătatea lui iunie atât de sus în nord. O astfel de vreme mai însemna și că centrul comercial de lângă autostrada E4 – zeci de magazine înșirate, care nădăduiau să-i ademenească pe clienții din Ikea de alături – era mai puțin aglomerat decât de obicei. Nu le mergea prea bine astăzi, a observat Hannah în vreme ce se îndrepta spre magazinul cu articole pentru sport.

Înăuntru era mai răcoare. Câțiva clienți erau împărțiați printre suporturile rotunde de oțel de sub pan-carte care anunțau reduceri de 40-70% la hainele care atârnavă pe ele. Hannah a ridicat mâna în chip de salut pentru femeia de la casă. N-o cunoștea, dar știa cine este. Tarja Burell, măritată cu Harald, fratele mai mic al lui Carin de la recepție. Salutului i s-a răspuns cu un semn cu capul spre interiorul magazinului. Hannah a văzut imediat de ce fusese chemată acolo.

Un tânăr, l-a recunoscut și pe el. Jonathan, sau mai scurt Jonte, dar nu-și amintea în clipa aceea numele de familie, ceea ce însemna că nu se număra printre cei mai frecvenți oaspeți ai celulelor din arest. A mers mai departe spre vrafurile de cutii cu încălțăminte, în fața unui perete pe care erau așezate după număr. Tânărul a făcut câțiva pași împleticiți spre un bărbat și o femeie de vreo treizeci de ani care încercau din răsuputeri să se ferească fără să-i dea satisfacția că îi alungă, adică se prefăceau că el nu este acolo.

- Ce-ar fi să stăm un pic de vorbă?

Jonte s-a răsucit spre Hannah. Dacă fața ca de ceară și mișcările smucite nu i-ar fi spus deja cu ce are de-a face - un bărbat care suferă de simptome grave de sevraj -, atunci pupilele dilatate nu i-ar mai fi lăsat nici o îndoială. Heroină, probabil. Sau Subutex. Traficul și, prin urmare, consumul, crescuseră semnificativ în ultimii ani.

- Ce-i? a zis tânărul, cu un fornăit ofuscat.

- Vreau doar să stăm un pic de vorbă, hai cu mine afară.

- N-am făcut nimic.

- O să discutăm despre asta. Afară.

I-a pus cu blândețe mâna pe umăr și el i-a împins-o atât de violent, încât aproape că s-a dezechilibrat și a trebuit să facă un pas în spate ca să nu cadă.

- Ia-ți dracului mâinile de pe mine. Nu fac decât să cer bani, a zis tânărul ridicând din umeri. Cerșesc. Asta nu-i... nu-i delict.

- Bine, dar dacă nu capeți, ce faci atunci?

- Ce vrei să zici?

Hannah vedea cum se trudește să-și aducă o expresie indiferentă în ochii care îi fugeau în toate părțile.

- I-ai amenințat că îi biciuiești.

- Da, dar... n-am făcut-o.

- Nu, dar nu poți să ameninți oamenii, așa că acum vii cu mine.

I-a pus din nou cu blândețe mâna pe umăr și reacția a fost aceeași, o smucitură violentă în spate care părea să fie o surpriză totală pentru restul corpului.

- Ia-ți degetele alea umflute de pe mine.

- Bine, a zis Hannah și a luat mâna de pe umărul lui. Atunci vii cu mine?

- Da, dar nu mă atinge.

Hannah s-a tras deoparte și i-a făcut semn cu mâna să treacă înainte. El a mers clătănându-se spre ușă. Pe când treceau pe lângă o cutie cu lenjerie de corp cu marca magazinului, a înșfăcat câteva pachete și a încercat să le vâre sub jachetă.

- Serios? I-a întrebat Hannah, obosită. Crezi că mi-am lăsat afară câinele care mă călăuzește?

- Ce? a răspuns Jonte, fără să priceapă.

Hannah a oftat, a luat pachetele și le-a aruncat înapoi în cutie. I-a dat un brânci, semn că se săturase. Bărbatul a părut să înțeleagă și s-a îndreptat spre ieșire fără să mai protesteze.

Când au ieșit în lumina aspră a soarelui, el s-a oprit și a ridicat mâna ca să-și apere ochii sensibili. Hannah i-a mai dat un mic brânci care l-a îndreptat spre mașina de poliție parcată. La jumătatea drumului, el s-a oprit, și-a pus o mână pe abdomen și s-a aplecat un pic. Pe frunte i-au apărut broboane mari de sudoare.

- Nu mi-e bine.

- Asta pentru că ai înghițit o grămadă de porcării.

Jonte n-a răspuns, însă Hannah l-a văzut făcând cu capul un semn care părea de aprobare înainte să meargă mai departe.

L-a pus să urce pe bancheta din spate și curând erau pe drum. Când făcea la stânga la sensul giratoriu a aruncat o privire spre mâinile sale de pe volan. Ce-i drept, verigheta îi era mai strâmtă decât atunci când o pusese pe inelar, și nici vorbă să mai încapă în rochia de mireasă, dacă ar fi vrut, cine știe de ce, s-o facă, dar degetele ei nu erau umflate. Ea nu era umflată. Poate că se mai rotunjise în jurul taliei în ultimul an, însă acum câteva săptămâni își introdusese înălțimea și greutatea într-unul dintre acele calculatoare ale indicelui de masă corporală online. Avea doar 27.

La următorul sens giratoriu a pornit semnalizatorul din stânga, întrebându-se dacă să-i spună sau nu bărbatului din spate că IMC-ul ei este egal cu IQ-ul lui. O privire în oglinda retrovizoare i-a arătat că probabil n-ar auzi-o, capul pasagerului fiind lăsat pe piept, ca și cum ar fi dormit.

Drumul a continuat în tăcere. Curând erau de cealaltă parte a șoselei E4, mergând spre centrul orașului, care era aproape pustiu. Clienții din Ikea rareori ajungeau în zona centrului vechi de pe cealaltă parte a șoselei E4, care, în anumite privințe, era o linie de demarcație la fel de valabilă ca granița reală cu Finlanda, aflată la câteva sute de metri distanță.

A virat la dreapta în fața unei clădiri roșii cu două etaje unde era sediul ziarului local din Haparanda, care în ultima vreme apărea doar de două ori pe săptămână. Apoi s-a îndreptat spre o clădire cu înfățișare anonimă pe care poliția o împărțea, printre altele, cu Fiscul și Agenția de Asigurări Sociale.

A ocupat unul dintre cele două locuri din garaj și a oprit motorul. Ușile garajului s-au închis în urma sa pe când ieșea din mașină. S-a aplecat asupra banchetei din spate și l-a zgâlțâit pe tânărul așezat acolo, ca să-l

trezească. Cu un pic de efort, el a reușit să coboare din mașină și a pornit spre ușile care duceau spre arest fără să trebuiască să-i arate calea. Brusc, s-a oprit și a pus o mână pe capota mașinii, gemând. Hannah s-a apropiat de el și i-a văzut privirea goală când s-a răsucit spre ea. Fără nici un avertisment, jetul de vomă a împroșcat-o sub bărbie, și i-a simțit căldura prin pânza cămășii, pe când se scurgea în jos. Duhoarea a izbit-o pe loc.

- Fir-ar să fie!

A reușit să pășească într-o parte înainte ca următorul jet de vomă să aterizeze lângă ea, stropindu-i doar pantofii și partea de jos a pantalonilor.

Tânărul și-a îndreptat spatele, a răsuflat adânc și a zâmbit, ușurat. Hannah s-a străduit să respire pe gură în vreme ce deschidea ușa spre zona în care se făceau formalitățile înainte ca oamenii să fie duși într-una dintre cele patru celule, care acum erau goale. Femeia pe care au arestat-o săptămâna trecută pentru posesie de droguri fusese pusă sub acuzare și transferată la Luleå, iar în acest weekend au avut un caz de conducere sub influența alcoolului, au dat două amenzi - una pentru conducerea unui vehicul neînregistrat și alta pentru încălcarea regulamentului în privința remorcilor -, iar duminică dimineața le-au dat o mână de ajutor celor de pe ambulanță în cazul unei femei bete care își fracturase încheietura mâinii și au găsit un ren călcat de mașină.

Nimic care să ocupe o celulă din arest.

Morgan Berg pornise pe coridor cu o cană de cafea în mână, dar a făcut un pas înapoi când a dat cu ochii de ceea ce venea spre el.

- Închide-l, a ordonat Hannah, împingându-l pe Jonte spre bancheta prinsă de zid din fața micului birou de recepție.

Fără să mai aștepte vreun răspuns sau vreo obiecție, s-a răsucit, și-a scos cardul și a deschis ușa din spatele său. Un coridor scurt, dulapuri de plastic albastru de-a lungul unui perete, câteva scaune din loc în loc, încă o banchetă prinsă de zid. Țevi și cabluri pe tavan. Îi dădea vizitatorului impresia că se află într-un gang, însă era vestiarul bărbaților, prin care trebuia, din nefericire, să treci ca să ajungi la spațiul mult mai mic rezervat femeilor. Totuși, dat fiind că nu erau decât trei angajate, de obicei nu era o problemă.

Hannah s-a dus la dulapul său și a început să-și dea jos hainele. Nu-și dădea seama dacă era doar duhoarea, sau chiar îi ajunsese un pic de vomă în gură. Și-a stăpânit greața. Întotdeauna avusese probleme cu ea: când copiii erau mici, Thomas era cel care trebuia să intervină când ei vomitau. Și-a smuls cămașa și a aruncat-o pe jos, dezgustată. S-a aplecat și și-a scos cu violență pantofii și șosetele. Era în sutien și pantalonii de uniformă când a sunat telefonul. A fost tentată să nu răspundă, dar apoi a văzut ecranul.

Prefix din Uppsala.

Unde învăța Gabriel.

Nu era numărul lui, dar ar fi putut fi un prieten, sau poate că și-a pierdut telefonul. Poate că s-a întâmplat ceva. A răspuns scurt:

– Sunt Hannah.

– Ăăă, salut, ești Hannah... Wester?

Era clar că vocea de la telefon s-a străduit să găsească numele de familie înainte să-l rostească.

– Da, cu cine vorbesc?

– Scuze, numele meu este Benny Svensén și sun de la INMV.

Bărbatul a tăcut un pic, ca și cum se întreba dacă ar trebui să explice ce este INMV, dar a hotărât să continue.

- Aș vrea să vorbim despre lupi. Tu te ocupi de asta, așa-i?

Presupunea că da.

Era investigatorul principal într-un caz care implica vânarea ilegală a lupilor. Un excursionist german a sunat miercuri, supărat, și a raportat într-o engleză nu prea bună că a găsit un lup mort. După ce au vorbit o vreme, au reușit să scoată de la el locul. Când au ajuns acolo, s-a dovedit că nu era doar un lup mort, ci doi. O lupoaică și puiul ei, la mai puțin de un kilometru unul de altul. Nici un semn vizibil de vătămare, dar părea improbabil să fi murit din cauze firești la distanță de câteva sute de metri între ei. În orice caz, au respectat protocolul și au trimis cadavrele la Institutul Național de Medicină Veterinară, și se părea că Benny Svensén primise sarcina să-i raporteze ei rezultatele.

- Așa este, a confirmat Hannah, înfrânându-și impulsul de a scuipa. Dacă este vorba despre lupoaică și puiul ei găsiți miercuri lângă Kattilasaari.

- Da, ei sunt, în acest moment nu avem alți lupi.

- Cum aș fi putut să știu asta?

- Nu, sigur, dar...

- Las-o baltă, ce dorești?

Îi părea rău că răspunsese la telefon, nu-și dorea nimic mai mult decât să-și dea jos restul hainelor și să intre sub duș cât mai curând posibil. De asemenea, știa ce o să spună el. Lupii fuseseră otrăviți. Asta ar face să fie un delict de vânătoare și probabil cazul ar fi închis de îndată ce șeful ei l-ar prezenta procurorului din Luleå. Necesita multe resurse, cu prioritate redusă și cu procent scăzut de rezolvare. Lupii erau văzuți rar

în zonă și nu existau rezervații de care să știe ea, dar din când în când se rătăceau pe acolo din alte părți ale Suediei, din Rusia, Finlanda și Norvegia. Iar dacă erau descoperiți, nu dura mult până să „dispară“.

- Cauza morții este otrăvirea, l-a auzit pe Benny zicând, și era ca și cum ar fi putut să vadă raportul de autopsie.

- Bine, acum știu, a zis ea în vreme ce își descheia pantalonii și începea să și-i scoată. Sunt cam ocupată acum, ai putea să-mi trimiți raportul, te rog?

Nelăsând nici o îndoială că vrea să încheie convorbirea. Sau așa a crezut. Însă Benny Svensén părea că nu-și dă seama.

- Mai e ceva.

- Ce e? s-a rățoit ea, neputând să-și înfrâneze nerăbdarea.

Însă când a auzit ce avea el de spus, a încremenit, a uitat că e pe jumătate despuiată și plină de vomă. Nu era sigură că a auzit bine.

Nu se poate să fi auzit bine.